

செந்தமிழ்

கதைவளம்

— ரகுராமன்

செந்தமிழ்

தமிழ் உலகிலே

பத்திரிகா தர்மத்திற்கும்
எண்ணச் சுதந்திரத்திற்கும்
தனித் தமிழ் பற்றுக்கும்
வெளிவரும் ஒரே பத்திரிகையான

விபரங்களுக்கு:—

நிர்வாகி,
தமிழ் உலகம்,

50, புதுச் செட்டித் தெரு, கொழும்பு-13.

கதை வளம்

௭6 இரண்டு

ரகுராமன்

தினபதியின் தினம் ஒரு கதைக்
திட்டத்தின் கீழ் நவம்பர் மாதம்
விரகரமான கதைகளைப்
பற்றிய விமர்சனம்.

வெளியீடு:

மரபு நிலையம்

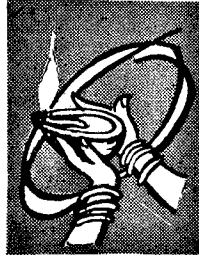
231, ஆதிருப்பள்ளித் தெரு,

கொழும்பு - 13.

This book is the
February '68, Publication
of
The Marapu Nilaiyam

பதிப்புரை

With due acknowledgement to
'DINAPATHI'
The Tamil Daily of
The Independent Newspapers Ltd.

RAHU RAMAN'S KATHAI VALAM

Part : TWO

Price: CENTS SIXTY

ஆரம்பத்திலேயே 'கதைவளம்' அன்பர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகின்றோம். தவிர்க்க முடியாத சில காரணங்களினால், கதை வளத்தின் இந்த இரண்டாவது ஏட்டினை உரிய காலத்தில் வெளியிடுவதிலே காலதாமதமாகி விட்டது. இதனால் உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய ஏமாற்றத்திலும் பார்க்க, எமக்கு அதிக துக்கம் என்பதைக் கூறிக் கொள்ளும் அதே சமயம், அடுத்து வரும் கதை வள ஏடுகளைக் குறித்த காலங்களிற் கொண்டு வர ஏற்பாடாகியுள்ளது என்பதையும் கூற விரும்புகின்றோம்.

எல்லோரையும் திருப்தி செய்ய விழைபவன், ஈற்றிலே ஒருவரைக் கூட, திருப்தி செய்யத் தவறுகின்றான்' என்பது பொது விதி. அத்துடன் உண்மை கடும் என்பதும் நமது அனுபவம். எனவே, ரகுராமனின் நடுநிலைமை தவறாத விமர்சனம் குறிப்பிட்ட சிலர் மத்தியிலே சற்றே மன நோவினை ஏற்படுத்தி இருத்தல் இயற்கை சார்ந்ததே. இந்த மனநோவினைத் தவிர்க்கும் முகமாகத் தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்டாது விட்டால், விமர்சன கருமமே அர்த்தமற்றதாகி விடும். தவறுகளை மட்டுமே சுட்டும் பார்வை வக்கிர புத்தியின் பாற்படும்; அது வெறுங் கண்டனஞ் சார்ந்ததாகவும் அமையும். ஆனால், ரகுராமன் சேமமான இலக்கிய விமர்சனக் கலையை வளர்க்கும் புனித பணியில் ஏக சிந்தையுடையவர் என்பதை அறிந்தோர் அறிவர். இதனை அணி சேராத முதிர்ந்த எழுத்தாளர்களும் ஒப்புக்

கொள்ளுகின்றார்கள் என்பதை நிறுவும் முகமாகப் பிரபல நாவலாசிரியை பா. பாலேஸ்வரி அவர்கள் ரகுராமனுக்கு எழுதியுள்ள கடிதத்தின் ஒரு பகுதியைக் கீழே தருகின்றோம்:

“... தினபதியில் வெளிவந்த ஒக்டோபர், நவம்பர் மாதங்களுக்கான தங்கள் விமர்சனம் படித்தேன். தங்கள் விமர்சனம் எனக்கு மிகவும் பிடித்தது. பாரபட்சமின்றித் துலாக்கோல் போல் எது சரி எது பிழை என்பதை தெட்டத் தெளிவாக பிறர் உணரும் வகையில் விமர்சிப்பது ஒரு கலையாக இருந்தாலும், மனப் பக்குவமும் வேண்டாமல்லவா.. ?

“‘நெஞ்சில் நிறைந்தவன்’ என்ற சிறுகதையின் விமர்சனம் எனக்குப் பிடித்தது. கதையில் பல சிக்கல்கள் உள்ளதை நானும் உணர்ந்தேன். ஆயினும், கதை நடை நல்லதாக இருந்ததாலும் பெண் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் சிபார்சு பெற்ற கதை அது. தொடர்ந்து விமர்சியுங்கள். அதனால் ஓரளவு அனுபவம் பெற்ற நாமும் பயன் அடைகின்றோம்...”

‘சு. வே.’ என்றழைக்கப்படும் சு. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் முறையான தமிழ் இலக்கிய - இலக்கணப் பயிற்சியுள்ளவர். ஈழத்துச் சிறுகதை முயற்சிகளிலே நீண்ட காலத் தொடர்புடையவர். சரளமும் இனிமையுமுள்ள நடையைத் தமது எழுத்துக்களிலே பயின்று வருபவர். பண்டிதமணியின் நல் மாணாக்கரும், கல்வித் திணைக்களத்தின் பாட நூல் எழுத்தாளரும், இலக்கியச் சுவைஞருமான சு. வே. அவர்கள் இந்த ஏட்டிற்கு முன்னுரை வழங்கியுள்ளார். அவருக்கு நமது உளங் கனிந்த நன்றிகள்.

தினபதி தினம் ஒரு கதைத் திட்டத்தின் கீழ் நவம்பர் மாதத்திற் பிரசுரமான இருபத்திரண்டு கதைகளை விமர்சித்து ரகுராமன் தினபதியில் ஒரு கட்டுரைத் தொடரை எழுதினார். அதனை மேலும் செப்பனிட்டுச் சிறப்பித்து மரபு நிலையம் தனது மாசித் திங்கள் வெளியீடாக வெளியிடுகின்றது. இதற்கு அனுமதி வழங்கிய தினபதிக்கும், சுயாதீனப் பத்திரிகா சமாஜத்திற்கும் நன்றி கூற நாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

வணக்கம்.

மரபு நிலையம்

விமர்சனம் பற்றி
ஒரு சிறு
விமர்சனம்

ஈழத்து விமர்சகர்கள் பலர், படைப்புக்களை விமர்சனம் செய்வதில்லை; சமன் செய்து சீர்தூக்குவதில்லை; அரசன் எழுதினால் என்ன, ஆண்டி எழுதினால் என்ன சிருஷ்டிக்கப்பட்ட விடயம் எத்தகையது என நோக்குவதில்லை. அரசனுக்கு ஒரு நீதி, ஆண்டிக்கு ஒரு நீதி என்ற வகையில்தான் விமர்சன விற்பன்னர்கள் விளாசி வருகின்றனர். அதே வேளையில் நண்பர் ரகுராமன் பலரது குறை நிறைகளையும் சுட்டிக் காட்டி, நடு நிலை சென்று நயம்பட உரைக்கின்றார். அவரது இச்செயல் ஈழத்து எழுத்தாளர்களது நல்ல அபிப்பிராயத்தைப் பெறும் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

நண்பர் ரகுராமனுடைய விமர்சனம் ஈழத்து இலக்கிய வட்டத்தில் ஒரு பரபரப்பை ஏற்படுத்தி யுள்ளமை மறுக்க முடியாதது; மறைக்க முடியாதது. என் போன்றோர் பலர் வரவேற்கின்றார்கள்; மகிழ்ச்சியடைகின்றார்கள்.

—ஜனார்த்தனன்

தினபதி 23-2-68.

“ஆயிரம் மலர்கள் மலரட்டும்” என்பது இலக்கியப் பூங்காவின் வளத்துக்கும் வனப்புக்கும் பொருந்துவதொரு சிறந்த கொள்கையாயினும், சுவைஞனின் நலனுக்காக, அம்மலர்களின் மணம் குணம் நிலைபெற்றுத்தன்மை என்பனவற்றை அளவிட்டுக் காட்ட வல்ல, ஆக்க பூர்வமான விமர்சனமும் இன்றியமையாததாகிறது.

‘கதை வளம்’ இலக்கிய முயற்சியிலீடுபட்ட எவருக்கும் — இளம் எழுத்தாளர், முதுபெரும் எழுத்தாளர் — சிறுகதையின் பரந்துபட்ட நுணுக்கங்களைக் காலத்துக்காலம் காட்டி, ஆக்கச் சிந்தனை சார்பான உணர்வுப் பண்பை ஊட்டுவதனால், இத்தகைய ஒரு முயற்சி வரவேற்கப்படுகிறது.

தினபதி என்னும் நாளிதழின் ‘தினமொரு கதை’ என்னும் கோட்பாட்டை யொட்டி வெளிவரும் சிறுகதைகளை விமர்சிக்கும் சிரம சாத்தியமான முயற்சியை ரகுராமன் அவர்கள் ‘கதை வளம்’ என்னும் இவ் வெளியீடு மூலம் திங்களுக்குத் திங்கள் திறம்படச் செய்து வருவதை இலக்கியச் சுவைஞன் பாராட்டாமலிருக்க முடியாது.

எல்லா இலக்கிய வகைகளுக்கும் சொற் பொருளுக்கப்பாலாய் துடிக்கும் தொனிப்பொருளே பொருள். அதன் நறுமணமே மனத்தில் வியாபித்து நித்தியமாய் நிலைப்பது. அப்பொருள் நின்று வற்றாமாயின் வெறுங் கூடே மிஞ்சும்.

ரகுராமன், சிறுகதையில் தொனிப் பொருள் பற்றிக் கூறிய கருத்துக்கள் வலுவுடையன; இளம் எழுத்தாளர்கள் அவசியம் அவதானிக்க வேண்டியன.

பிரசாரத் தன்மைக் கலப்பற்ற, ஆக்க பூர்வமான அவரது விமர்சனம், வளரும் சிறுகதை எழுத்தாளர்க்கு ஊக்கமும் நம்பிக்கையு மூட்டுவதாக அமைந்து நிறைவினைத் தருகிறது.

சு. வே.

நாவற்குழி,
கைதடி,
12-2-1968.

‘இனம் ஒரு சிறு கதையைப் பிரசுரித்தல்’ என்ற துணிகரமான திட்டத்தைத் தின்பதி வெளியிட்ட பொழுது, அதனைப் பற்றி வளர்ந்த எழுத்தாளர் மத்தியிலே அன்று நடைபெற்ற வாதப் பிரதிவாதங்களைப் பற்றி இப்பொழுது குறிப்பிடலாம். இப்படிக்குறிப்பதற்குக் காரணமும் இருக்கிறது. ‘களங் கிடைக்கின்றது என்ற உற்சாகத்திலே இளம் எழுத்தாளர்கள் சிலர் விழுந்தடித்துக் கொண்டு எழுதுவார்கள்; பின்னர் தினமும் ஒரு கதையைப் பிரசுரிப்பதற்குப் போதுமான கதைகள் வந்து சேரமாட்டாது’ என்று ஆருடஞ் சொன்னவர்களையும் எனக்குத் தெரியும்.

அவர்களுடைய ஆருடம் போய்த்துவிட்டது.

தினபதியில் மூன்றாவது மாதமாகத் தொடர்ந்து இனம் ஒரு கதை பிரசுரமாகிக் கொண்டிருக்கின்றது; இன்னும் சில மாதங்களுக்குத் தேவையான கதைகளைக்கூட எழுத்தாளர்கள் அனுப்பி வைத்துள்ளார்கள்; உற்சாகங் குன்றாத நிலையில் அனுப்பிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள் எனத் தின்பதி ஆசிரிய பீடம் அறிவித்திருக்கிறது.

சுவையான புள்ளி விபரம்

அக்டோபர் மாதத்தில், இருபத்தியாறு ஈழத்து இளம் எழுத்தாளர்களின் இருப்பத்தியேழு கதை

கள் பிரசுரமாகியிருந்தன. நவம்பர் மாதத்தில், மொத்தம் இருபத்திரண்டு கதைகள் பிரசுரமாகியிருக்கின்றன.

இயந்திரக் கோளாறு காரணமாக ஒரு நாளும், என்னுடைய விமர்சனக் கட்டுரை பிரசுரமானதின் காரணமாக மூன்று நாள் களுமாக மொத்தம் நான்கு நாட்கள் சிறுகதைகள் பிரசுரமாகவில்லை.

இருபத்திரண்டு கதைகளுள், மூன்று கதைகளை அக்டோபர் மாதத்திலும் சிறு கதைகளை எழுதியுள்ள மூவர் எழுதியுள்ளார்கள். அந்த மூவரும் கலையமீர்தன், ந. நல்லரத்தினம், கிளிவண்ணன் ஆகியோராவர். மீதமுள்ள பத்தொன்பது கதைகளைப் புதிய எழுத்தாளர்கள் எழுதியிருக்கின்றார்கள். எனவே, அக்டோபர் - நவம்பர் ஆகிய இரண்டு மாதங்களுக்கிடையில் நாற்பத்தைந்து புதிய எழுத்தாளர்கள் அறிமுகமாகி இருக்கின்றார்கள்.

டிசம்பர் மாதத்திலும் புதிய எழுத்தாளருடைய கதைகள் பிரசுரமாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. விமர்சனத்திற்கும், புள்ளி விபரங்களுக்கும் அதிக ஒட்டுறவு கிடையாது என்று நம்புவன் நான். ஆனால், மூன்று மாதங்களுக்கு இடையிலேயே ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட புதிய எழுத்தாளர்களை இனம் கண்டு பிடித்து, ஈழத்து வாசகர்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தி வைத்திருக்கும் உண்மையைப் புலப்படுத்த நியாயப் பிரமாணங்களிலும் பார்க்கப் புள்ளி விபரங்கள் உதவும் என்ற காரணம் பற்றியே இந்த விபரங்களை இங்கு தர விழைந்தேன்.

பெருகி வரும் இளம் எழுத்தாளர் பட்டியலைப் பார்க்கும் பொழுது, ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஒரு

நன்னிமித்தம் மனோகோலி வருவதைக் காணும் மகிழ்ச்சி ஏற்படுகின்றது.

என் தளம்

இவ்வளவையும் உற்சாகமாகக் கூறிக் கொள்ளும் பொழுது, தலையை எண்ணிக் கட்சியின் கூற்றினை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுதல் ஜனநாயக சம்பிரதாயமாக இருப்பினுங்கூட, அது சுயம்புவான இலக்கிய விமர்சன விசாரணையுமாகாது என்ற பிறிதொரு உண்மையும் உறைக்கின்றது.

'இந்த இரண்டாவது உண்மையின் தளத்தில் நின்று நவம்பர் மாதக் கதைகளைப் பற்றிய விமர்சன விசாரணையை ஆரம்பிக்கலாமா?' என்ற கேள்வியும் எழுகின்றது. இலக்கிய வளர்ச்சியிலே உள்ள பற்றுதல் காரணமாக இக்கேள்வி எழுதல் தவிர்க்க முடியாததாகும்.

விமர்சனம் என்பது யார், அடி, அங்குலம் போன்ற அளவைகளில் என்றும் மாறாத, நிர்ணயிக்கப்பட்ட அளவுகளை உடையது என்று எழுத்துலகின் சவலைகூடத் தன்னை ஏமாற்றிக் கொள்ள மாட்டான்.

'நமது இலக்கியத் தோட்டத்திலே ஆயிரம் மலர்கள் மலரட்டும்!' என்று விரும்புதல் இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய அக்கறையின் ஓர் இலக்கு. இந்த இலக்கு, என்றுமே இலக்காக அமைந்து விடுவதில்லை. கால ஒட்டத்திலே இலக்கே தளமாக அமைந்து, புதிய இலக்கினைப் பற்றிய அக்கறை கனிகின்றது. அப்பொழுது, 'இந்த ஆயிரம் மலர்களில், மனோகோலி எத்தனை? ரோஜா எத்தனை

குண்டு மல்லிகை எத்தனை? இரு வாட்சி எத்தனை? வீணிலே தோன்றிய எருக்கலம் பூக்கள் எத்தனை?' என்று தரம் பிரித்துப் பார்ப்பதை மட்டுமே இலக்கியப் பற்றும், விமர்சன விசாரணையும் தூண்டவுங் கூடும்.

ஒரு தளத்தில் அதுசரி; மறு தளத்தில் இது சரி. ஆனால், தின்பதிப் பூங்காவில் மலரும் இலக்கிய மலர்களை இரண்டாவது தளத்தில் நின்று விமர்சனஞ் செய்வதற்கான காலம் இன்னமும் பழுக்கவில்லை.

இத்தனையையும் மனத்திலே வைத்துக் கொண்டு தான், நவம்பர் மாதத்திற் பிரசுரமான இருபத்திரண்டு கதைகளையும் நோக்க வேண்டியிருக்கிறது.

பிராந்தியக் கணக்கு

எழுத்தாளர் தந்துள்ள முகவரிகள், அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்துள்ள கதைக்களங்கள் ஆகியவற்றை வைத்துக் கொண்டு பிராந்திய ரீதியிலே கதைகளைப் பிரிப்பதாயின், சென்ற மாதத்தைப் போலவே இம்மாதத்திலும் கிழக்கு மாகாணக் கதைஞர்களே அதிகம் எண்ணிக்கையுள்ள கதைகளை எழுதியிருக்கின்றார்கள். மொத்தம் எட்டுக் கதைகள் அவர்களுடையவை. மலைநாட்டுக் கதைகள் ஆறு; யாழ்ப்பாணக் கதைகள் நான்கு. மற்றும் நான்கு கதைகளையும் வெலிகாமம், கொழும்பு, குருணாகல், மன்னார் ஆகிய இடங்களிலே வாழும் நான்கு எழுத்தாளர்கள் எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

நவம்பர் மாதத்திலே 'நிறை நிலா' சிறுகதைத் தொகுதியின் ஆசிரியரும், சிறந்த கவிஞருமான இ.

நாகராஜன் இரண்டு கதைகளை அறிமுகஞ் செய்துள்ளார். அவரைப் போன்றே அனைத்திலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் கூட்டமைப்பின் தலைவர் வ. அ. இராசரத்தினம், சமுனிலேளி இலக்கிய வட்டத் தலைவர் ஏ. பி. வி. கோமஸ், கவிஞர் யுவன் ஆகிய மூவரும் இவ்விரண்டு கதைகளையும், ஏனையோர் ஒவ்வொரு கதையையும் அறிமுகஞ் செய்து வைத்துள்ளார்கள்.

இனி, பிரசுரமான கதைகளைப் பற்றித் தனித் தனி விமர்சனங்களை எடுத்துக் கொள்வதற்கு முன்னர், நவம்பர் மாதக் கதைகளிலே பற்றிப் படரும் பொதுப் பண்புகளைப் பற்றியும், அவற்றிலே தொற்றிக் கிளை பிரியும் இலக்கியக் கோட்பாடுகள் பற்றியும் சற்று விபரித்தல், சம்பந்தப்பட்ட சகலருக்கும் பயனுடைத்தாக அமையுமெனக் கருதுகின்றேன்.

நவம்பர் மாதத்திலே பிரசுரமான கதைகளுக்குள் என். எஸ். எம். ராமையா சிபார்சு செய்து மலரன்பன் எழுதிய 'பார்வதி', இ. நாகராஜன் சிபார்சு செய்து நாவாந்துறை டா. அன்ரனி எழுதிய 'உறவுக்கு அப்பால்', எம். ஐ. ஏ. முத்தலிப் எழுதி வ. அ. இராசரத்தினம் சிபார்சு செய்த 'திருமணம்' ஆகிய மூன்று கதைகள் முறையே அக்கதைகள் விளைந்த மலைநாடு, யாழ்ப்பாணம், கிண்ணியா ஆகிய பிராந்தியங்களை நேர்த்தியாகச் சித்திரிப்பதிலே வெற்றி பெற்றுள்ளன.

வ. அ. இராசரத்தினத்தினுற் சிபார்சு செய்யப்பட்ட பிறிதொரு கதையான செல்வி கே. ஜே. மெக்காதரின் 'பிணைப்பு' என்ற கதை தென் மாகாண முஸ்லிம்களின் பேச்சுத் தமிழை அறிமுகஞ் செய்

வதிலே வெற்றி பெற்றுள்ளது. ஈழத்து இலக்கிய மணத்திற்குப் புதிய வாசனையைச் செவ்வி மெக் காதர் சேர்த்துள்ளார்.

பத்திரிகைக் கதைகள்

இவற்றைத் தவிர மற்றைய கதைகளுள் பெரும் பாலானவை சாதாரணப் 'பத்திரிகைக் கதைகள்' என்ன தரத்தைச் சார்ந்தனவாக இருக்கின்றன என்பது சற்றே ஏமாற்றத்தைத்தான் தருகின்றது.

“எல்லாக் கதைகளும் பத்திரிகைகளிலேதான் பிரசுரமாகின்றன; பத்திரிகையிலே பிரசுரமாகும் கதைகள் பத்திரிகைக் கதைகள்தானே; அப்படியிருந்தும் 'பத்திரிகைக் கதைகள்' என்று தரம் பிரித்துக் கட்சி பேசுவது நியாயமா?” என்று இளம் எழுத்தாளர்கள் சிலர் கேட்கக் கூடுமாதலின், பத்திரிகைக் கதையென்று நான் குறிக்கும் கதைகள் பற்றிய விளக்கம் ஒன்றினைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது.

விமர்சகர்கள் சாதாரணமாகப் 'பத்திரிகைக் கதைகள்' என்று குறிப்பிடும் ரகக் கதைகளுக்கு பெரிய இலக்கிய நோக்கம் எதுவுங் கிடையாது. அவற்றின் முதலாவது நோக்கம்: பத்திரிகைகளின் பக்கங்களை நிரப்புவது. இரண்டாவது நோக்கம்: சிருஷ்டி இலக்கியத்துறை பற்றியும், இலக்கிய விமர்சனம் பற்றியும் பயற்சி எதுவுமில்லாது, வாசிப்புப் பழக்கத்தை மட்டுமே கொண்ட வாசகர்களைத் திருப்தி செய்வது.

வாசகர்களுள் இந்த ரகத்தினர் பெரும்பான்மையினர். இருப்பினும், இத்தகைய கதைகளின்

வயது, பிரசுரமான பத்திரிகைகள் மளிகைக் கடைக் காரனின் கைகளுக்குச் சென்றடையும் வரை நிலைத் திருக்குமோ என்பது கூடச் சந்தேகம். இக் கதைகள், கதை நிகழ்ச்சிக் கூறுக்கு — கதையென்று நம்ப வைக்கும் நிகழ்ச்சிகளின் இசைப்பிற்கு — முக்கியத்துவங் கொடுக்கின்றன. உண்மை என்ன வென்றால், வலுவான ஒரு தொனிப் பொருளை நேர்த்தியாகப் பரிவர்த்தனை செய்யும் கதைகளே காலத்தை எதிர்த்து உயிர் வாழுவல்லன. இந்த உயரிய பண்பு பத்திரிகைக் கதைகள் ரகத்தைச் சேர்ந்த கதைகளுக்குப் பெரும்பாலும் இருப்பதில்லை.

தப்பித்தவறி இந்தப் பண்பு இணைந்து விட்டால், கதை வேறு ஒரு தரத்திற்கு உயர்ந்து விடுகின்றது. ஆரம்பம் - உச்சம் - முடிவு, முக்கோணக் காதல், எதிர்பாராத ஏமாற்றம், எதிர்பாராத மகிழ்ச்சி என்று எருமை உழக்கிய வயலை மீண்டும் உழுவதைப் போன்று இக்கதைகள் அமைந்திருக்கும்.

இந்தக் கதைகள் பெரும்பாலும் ஒரே வார்ப்பில் அமைவதினால், ஒன்றிலிருந்து பிறிதொன்றை இனங் கண்டு ஞாபகத்திலிருந்து பிரித்துப் பார்ப்பது சிரமாகிவிடும். இத்தகைய பண்புகளமைந்த கதைகளை, நான் குறிப்பிடுவதைப் போன்றே ஏனைய விமர்சகர்களும் 'பத்திரிகைக் கதைகள்' என்றே குறிப்பிடுகின்றனர்.

நோயின் ஏதுக்களும் மருந்தும்

'பத்திரிகைக் கதைகள் என்ற ரகத்தைச் சேர்ந்த கதைகளையே பெரும் பாலான இளம் எழுத்தாளர்கள் எழுதுவதற்குக் காரணம் என்ன? நோயை இனங் கண்டு கொண்டால், வைத்திய சிகிச்சை

அளிப்பது சுலபமாகி விடுகின்றது. இந்த மருத்துவ பரிசீலனை விவகாரத்தைப் போன்ற அக்கறைதான் இதற்கான காரணத்தை அறிவதிலும் ஏற்படுகின்றது.

கீழ்த்தட்டு, இடைத்தட்டு வாசகர்களைத் திருப்தி செய்யக் கூடிய கதைகளையே விரும்பிப் பிரசுரிக்கும் சஞ்சிகைகள் மலிவாகக் கிடைக்கின்றன. இந்தக் கதைகள் பலவற்றை வாசிக்கும் பொழுது ஏற்படும் அருட்டுணர்வினை மட்டுமே சிருஷ்டி எழுச்சித் தளமாகக் கொண்டு கதைகள் எழுத இளம் எழுத்தாளர்கள் முந்துகின்றார்கள். இதனால், இளம் எழுத்தாளர் பலர் தம்மைச் சுற்றியுள்ள யதார்த்தச் சூழலையும், தமது வாழ்விலே நேரடியாக அனுபவிக்கக்கூடிய வாழ்க்கை ஆரோகண அவரோகணச் சுருதி பேதங்களையும் ஊன்றி அவதானிக்கவும், அந்த அவதானிப்பிலிருந்து புதிய தொனிப் பொருளை உள்ளடக்கிய இலக்கியப் படைப்பை உருவாக்க வேண்டுமென்ற துடிப்பும் அற்றவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இதற்கு விடா முயற்சியும், சலியாத பயிற்சியுந் தேவை.

‘பத்தோடு பதினென்று’ என்ற வகையில் எழுத்தாளர் பட்டியலில் சேர்ந்து கொள்ளாது, ‘நூற்றிலே ஒருவன்’ என்ற வகையில் தன் எழுத்து வன்மையை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்று கருதும் எழுத்தாளன் இலக்கியப் பயணத்தை இலட்சியப் பயணமாகவும் வரித்துக் கொள்வதினாலே கடின வழியைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றான்.

உழைப்புப் பயன் தரும். அதை விடுத்துப் பத்திரிகைக் கதைகளின் அருட்டுணர்வில் எழுதப்படும் கதைகள் சுய எழுத்து முன்னேற்றத்திற்கு தக்க அடித்தளம் இட்டுத் தரமாட்டாது!

கிரேக்க இதிகாசத்திலே ‘புரோகிரஸ்டியன் கட்டி’லை (Procrustean Bed) பற்றி ஒரு கதை வருகின்றது. இந்தக் கட்டிலை வைத்திருந்தவன், தன் விருந்தினர்களை அந்தக் கட்டிலிலே படுக்கச் செய்வானாம். கட்டிலிலும் பார்க்க உயரமானவர்க் மேற்படி கட்டிலிற் படுக்க நேர்ந்தால், என்ன செய்வான் தெரியுமா? கட்டிலின் அளவிற்கு ஏற்ப விருந்தினர்களுடைய கால்களைத் தறித்துச் சரி செய்வானாம். கட்டில் என்ற ஜடப் பொருளின் அளவுப் பிரமாணத்திலும் பார்க்க, ஒரு மனித ஜீவனின் அங்க அளவுகள் இரண்டாம் பட்சமானவையா? பத்திரிகைக் கதைகள் எழுதப்படும் பொழுது, உயிர்த் துடிப்புள்ள சம்பவங்களின் இசைப்பு முறை கட்டிலின் அளவிற்கு ஏற்ற வகையிலே தறித்தெறியப்படுகின்றன! இந்த ஒப்புமை யைப் பற்றியும் நமது இளம் எழுத்தாளர் சிந்தித்துப் பார்த்தல் விரும்பத்தக்கது.

துடிப்பும், ஆர்வமும் உள்ள இளம் எழுத்தாளர் ஒரு மாதத்திற்குச் சஞ்சிகைக் கதைகளை வாசிக்காமல், ‘புதுமைப்பித்தன் கதைகள்’, ‘ரகுநாதன் கதைகள்’, ‘அழகிரிசாமி கதைகள்’, ‘சிவப்பு ரிக்ஷா’ (தி. ஜானகிராமன்), ‘மௌனிகதைகள்’, ‘முல்லைக் கொடியாள்’ (விந்தன்), ‘ஜனனி’ (ஸா. ச. ரா.) ஆகிய ஏழு சிறு கதைத் தொகுதிகளையும் படித்து ஜீரணிக்கும்படி சிபார்சு செய்கின்றேன். இந்த ஏழு சிறு கதைத் தொகுதிகளும் ஏழு வகைத்து என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவற்றைப் படித்து முடிந்ததும் கதை எழுதுவது பற்றிய வேறு ஒரு பிடிமானமும், புதிய ஒரு பார்வையுந் தோன்றும். அத்துடன், பத்திரிகை

ரகக் கதைகளுக்கும், இலக்கிய அந்தஸ்து பெறும் கதைகளுக்கும் உள்ள இலட்சணங்களின் வேறு பாடுகளையும் இனங்கண்டு கொள்ளுதல் சாத்தியமாகும்.

தொனிப் பொருள்

சம்பவங்களின் இசைப்பிணைக் குறிக்கும் கதை நிகழ்ச்சிக் கூறே சிறுகதையின் பிரதான அம்சம் என்று கருதுதல் பத்தாம்பசவிக் கொள்கையாகும். நேர்த்தியான தொனிப் பொருளைப் (Theme) பரிவர்த்தனை செய்யத் தவறும் கதைகள் சிருஷ்டி இலக்கியத்தில் உன்னத இடம் பெறத் தவறுகின்றன.

டால்ஸ்டாயின் 'எவ்வளவு நிலம் தேவை?' மாப்பஸானின் 'வைர அட்டிகை' ஆகிய சாகாவரம் பெற்ற கதைகளை வாசித்துப் பார்த்தால், அவற்றின் அமரத்துவம் தொனிப் பொருள்கள் தொற்றிச் சமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

கதை நிகழ்ச்சிக் கூறின்றிக் கூட தொனிப் பொருளை மட்டுமே புலப்படுத்தக் கூடியதாக கதை எழுதப்படுதலும் சாத்தியம் என்பதை நமது இளம் எழுத்தாளர் அறிந்து கொள்வதும் நல்லது. 'புதுமைப்பித்தன் கதைகள்' என்ற தொகுதியிலே 'இது மெஷின் யுகம்' என்ற கதை இடம் பெறுகின்றது. கதையின் இறுதி வரிக்கு வரும் வரையில் கதை நிகழ்ச்சிக் கூறு எதுவுமற்ற, ஒரு சம்பவத்தின் நேர்முக வர்ணனை என்ற மயக்கமே தோன்றுகின்றது. அவை இயந்திர யுகத்தின் இயந்திர வேகத்திற்குள் தன்னையும் இயந்திரமாகவே இணைத்துக் கொள்ளும் ஹோட்டல் பரிசாரகனைப் பற்றிய வர்ணனைகளே என்னும் எண்ணம் வெகு இயல்

பாக எழுகின்றது. மேற்படி கதையின் இறுதிக் கட்டத்திலே "ஸார், உங்கள் கைக்குட்டை சீழே விழுந்து விட்டது ஸார்!" என்று பரிசாரகன் குனியும் இடத்தில், அவன் இயந்திரம் அல்ல; மனிதன் என்ற தொனிப் பொருள் சடுதியிலே முகங் காட்டுகின்றது. இதனால், அதற்கு 'நல்ல ஒரு சிறுகதை' என்ற அந்தஸ்தும் வந்து சேருகின்றது.

'கட்டிலை விட்டிறங்காத கதை' என்ற மகுடத்தில் ஒரு கதை புதுமைப்பித்தனின் 'காஞ்சனை' என்ற தொகுதியிலே இடம் பெறுகின்றது. கதை நிகழ்ச்சிக் கூறின்றியே 'கதை பண்ணலாம்' என்பதற்கு இந்தக் கதை நல்ல இலக்கணமாக விளங்குகின்றது. இந்தக் கதையின் தொனிப் பொருளே, தொனிப் பொருளின் முக்கியத்துவந்தான்.

தொனிப் பொருள் என்பதற்குப் பூரண விளக்கம் கொடுப்பதானால், ஒரு முழுக் கட்டுரையே எழுத நேரலாமென அஞ்சுகின்றேன். தயிரிலே உள்ள வெண்ணெய் போல்வது தொனிப் பொருள். அது தயிரிலே உறைந்து கிடக்கின்றது. அதனைச் சட்டென்று இனங் கண்டு பிடிக்க இயலாது. அதற்காக அஃது இல்லையென்றுஞ் சொல்ல முடியாது.

சமயப் பெரியார்கள் தமது ஆழ்ந்த தத்துவங்களை விளக்குவதற்கும் நீதிக் கதைகளைக் கூறினார்கள். ஈஸாப் கதைகள், இயேசுநாதர் உவமைகள், இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் கதைகள் ஆகியன இந்த வகையைச் சார்ந்தன.

தயிரைக் கடைந்து வெண்ணெயை எடுத்துக் காட்டுவது போல நீதிக் கதைகளிலே தொனிப் பொருளை மகான்கள் மக்களுக்கு வெளிப்படையாகக் கூறினார்கள்.

அவர்களுடைய நோக்கம் இலக்கியத்திற்கு அப் பாலும் உயர்ந்து நின்றதினால், தொனிப் பொருளை கலாநேர்த்தியுடன் பூடகமாகவும், நேர்த்தியாகவும் பொருத்தி வைக்கவும் வேண்டிய அவசியம் அவர்களுக்கு ஏற்படவில்லை.

மகான்கள் நீதிக் கதைகளைக் கருவியாகக் கைக் கொண்டனர். கதாசிரியர்கள் மகான்களல்லராலால், கதைகளைக் கலா சிருஷ்டியாக - முழுமையாக்க வேண்டிய அவசியத்தை உணருதல் வேண்டும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், பிரசாரக் கதைகளுக்கும், நீதிக் கதைகளுக்குமுள்ள வேறுபாட்டினை விளக்கின் விரியுமென்று அஞ்சுவதால், இவை பற்றிய விளக்கத்தைப் பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்திலே எடுத்துக் கொள்ளலாம் எனத் தவிர்க்கின்றேன்.

பத்திரிகை ரகக் கதைகள் ஐந்து

இனி, நவம்பர் மாதத்திலே பிரசுரமான கதைகளின் குணநலன்களை ஆராயப் புகுவோம். கலையமீர்தன் எழுதி, திருச்செந்தூரன் சிபார்சு செய்த 'முடிவு' ந. நல்லரத்தினம் எழுதி ச. அ. செபரத்தினம் சிபார்சு செய்த 'கடிதம்', எஸ். எஸ். கரீம் எழுதி ஈழத்துச் சோமு சிபார்சு செய்த 'காதலுக்கு கண் இல்லை', த. பரமலிங்கம் எழுதி இ. நாகராஜன் சிபார்சு செய்த 'முறைப் பெண்', ஆர். வி. டி. ரோஸ் எழுதி பிறிதொரு பத்திரிகையிலே கடமையாற்றும் கதாசிரியரினாற் சிபார்சு செய்யப்பட்ட 'வைராக்கியம்' ஆகிய ஐந்து கதைகளையும் பத்திரிகை ரகக் கதைகளுக்குத் தகுந்த உதாரணங்களாக எழுந்த மேனியாகச் சாட்டலாம்.

அக்டோபர் மாதத்தில் 'இறுதி அவா' என்ற கதையை எழுதிய கலையமீர்தன் நவம்பர் மாதத்தில் எழுதிய கதைதான் 'முடிவு'. படிக்க வந்த இடத்தில், படிப்பிலே கவனங் குன்றிக் கெட்டுச் சீரழிந்து, பரீட்சையிலே தோல்வி கண்டு, தற்கொலை செய்து கொள்ளும் விக்டருடைய கதையை 'முடிவு' சித்திரிக்கின்றது.

போலி வாழ்விலே சிந்தையைப் பறி கொடுக்கும் பிறிதொரு மாணவனின் கதையை 'அப்பா' என்ற மகுடத்தில் அக்டோபர் மாதத்தில் நல்லரத்தினம் எழுதி இருந்தார். 'அப்பா' என்ற அக்கதையில் அப்பா இறந்து போகிறார்; 'முடி'விலே மகனை விக்டர் இறந்து போகின்றான். மாற்றம் அவ்வளவுதான்!

அக்டோபர் மாதத்தில் 'அப்பா' என்ற கதையை எழுதிய நல்லரத்தினம், மூன்றடுக்கு மாளிகையிலே பிறந்து, செல்வத்திலே வளர்ந்து, குடிகாரக் கணவனின் அட்டகாசங்களைத் தாங்காது தற்கொலை செய்யும் பொழுது, தேவி என்ற நாயகி எழுதிய கடிதத்தைத்தான் 'கடிதம்' என்ற கதையிலே அறிமுகப் படுத்தி வைக்கின்றார்.

'காதலுக்குக் கண் இல்லை' என்ற கதையில், நகரப் படிப்பிற்கு வந்த ஹிரையா என்ற முஸ்லிம் பெண், போலி நாகரிகங்களுக்கு வளைந்து கொடுத்து, ஆர்யா என்ற சிங்களக் கார்ச் சாரதியின் மீது காதல் கொள்கிறாள். காதலின் இன்பமான இரகசியச் சந்திப்பு என ஹிரையா முதலில் நினைக்கும் சந்திப்பிலேதான் ஆர்யா அப்பட்டமான காமுகன் என்ற உண்மை அவளுக்குப் புலப்படுகின்றது. அவளுடைய கற்பைக் காப்பாற்ற நியாஸ் (அவனை ஒழுக்கத்தை நிலை நாட்டும் சீலனாகச் சித்திரிக்க

வேண்டுமென்று கதாசிரியர் நினைத்திருந்த போதிலும், அவன் ஒரு 'பீப்பிங் டொம்' (Peeping Tom) என்ற உணர்வே மேலோங்கி நிற்கின்றது.) இந்த நியாஸ் என்ற பரிதாபப் பாத்திரம் இறக்க (?) நேரிடுகின்றது.

கட்டிலுக்கு ஏற்ப விருந்தாளியின் கால் தறிக் கப்படுவதைப் போல, இம்முன்று கதாசிரியர்களும், பத்திரிகைக் கதைகளுக்கு ஒரு முடிவு தேவை என்ற காரணத்தினால், ஒவ்வொரு கொலைகளைச் செய்து முடிப்பதிலேகூட ஒற்றுமையுடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.

நவாலியூர் த. பரமலிங்கத்தின் 'முறைப் பெண்' என்ற கதையிலே, முடிவில் கொலை செய்யாது திருமணஞ் செய்து வைக்கும் புரோகிதராகக் கதாசிரியர் மாறுகிறார். யாழ்தேவி ரயில் பிரயாணத்தின் போது மோகன் - லோகா என்ற இளம் ஜோடி சந்திக்கின்றது. பின்னர், நீண்ட காலம் பிரிந்திருந்த அத்தானும் - மச்சாளுமே அவர்கள் என்ற உண்மை தெரிகிறது. 'டும் டும்' என்று முறைப் பெண்ணிற்கும் அவள் அத்தானுக்கும் கல்யாணம் நடைபெறுகின்றது.

கல்வி கற்கும் தம்பிகள், தாய், விபத்திலே இரு கால்களையும் இழந்த தந்தை ஆகியோர் அடங்கிய குடும்பத்தைப் பராமரிப்பதற்காகச் சமய வகுப்பு நடத்தி வரும் மலர்விழிதான் ஆர். வி. டி. ரோஸ் எழுதியுள்ள 'வைராக்கியம்' கதையின் நாயகி. அவளைப் பார்ப்பதிலே கதாசிரியருக்குச் சலனம் ஏற்படுகின்றது. அவளுடைய நடத்தையைப் பற்றி ஊரார் அவதூறுகப் பேசுகிறார்கள். அந்தப் பேச்சினைச் சாட்டாக வைத்துக் கொண்டு மலர்விழி

யுடன் அவர் பேசுகின்றார். பின்னர்தான் தெரிகிறதாம். ஆச்சரியப்பட வேண்டாம்; அது சகோதர பாசமாம்! இதிலே யாருக்கு எதைப் பற்றி வைராக்கியம் ஏற்பட்டது என்று தெரியாமல் நாம் திகைக்கின்றோம். வாழ்க்கையை நேர்மையாக நோக்காமல், ஏனைய பத்திரிகைக் கதைகள் என்ற சாளரத்தினூடாக வாழ்க்கையைத் தரிசிக்கும் ஒரு பொதுமை இந்த ஐந்து கதைகளிலேயும் உண்டு. இதனால் நிகழ்ச்சிக் கூறாக இடம் பெறும் சம்பவங்கள் அதீத கற்பனை சார்ந்தவையாகவுந் தோன்றுகின்றன.

சிபார்சு செய்யும் கதைஞரின் தொடர்பு

'ஈழத்தின் சிறுகதை மன்னன்' எனவும் போற்றப்படும் எஸ். பொன்னுத்துரை சிபார்சு செய்து, ப. முத்துக்குமாரசாமி ஐயர் எழுதிய 'பேய்' என்ற கதையும் சாதாரண பத்திரிகை ரகக் கதையாக இருக்கின்றது. சித்ரா, சேகர் மீது காதல் கொள்ளுகின்றாள்; கர்ப்பத் தரிக்கின்றாள்; ஏமாற்றம்; தற்கொலை என்ற நிகழ்ச்சிகளே கதையாகப் பின்னப்பட்டிருக்கின்றன. கதையிலே செழிப்பான நடை கையாளப் பட்டிருப்பதுடன், இறுதியில் வரும் திருப்பம் ரசிக்கும் படியாகவும் இருக்கின்றது. சிபார்சு செய்யும் ஆசிரியர், தமது கருத்துக்களை இளம் எழுத்தாளர்களுடைய கதைகளிலே புகுத்தாது பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற பண்பு இக்கதையைச் சிபார்சு செய்த பொழுது எஸ். பொ. வுக்கு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றே நான் நினைக்கின்றேன்.

யுவன் சிபார்சு செய்துள்ள மனோரஞ்சிதம் எழுதிய 'வாஞ்சை', அமானுல்லாஹ் எழுதிய 'தாலிப் பாக்கியம்' ஆகிய இரண்டு கதைகளும் இந்த

நோக்கிற்கு எதிர் மாறாக அமைந்துள்ளன என்ற எண்ணமும் தொடர்பு பின்னி ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. இக்கதைகளை, ஒருசேர வாசிக்கும் பொழுது கதையைச் சிபார்சு செய்த யுவன் அளவுக்கு மீறி, அத்துமீறிக் கூடப் பிரவேசித்து விட்டார் என்ற எண்ணம் இயல்பாகத் தோன்றுகின்றது.

வர்ணனைகளிலே ஓரளவு கவித்துவப் பாணியைப் புகுத்துதல் மட்டுமல்ல இதற்கான ஏக காரணம். இரண்டு கதைகளிலும் விஜி என்ற ஒருத்தியே கதாநாயகியாக வருகின்றாள். இரு வேறு எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரே பெயர்தான் நினைவுக்கு வந்தாலும், சிபார்சு செய்தவருக்கும் விஜியை விட்டால் வேறுபெயர் தமிழிற் கிடைக்கவில்லையா என்று கேட்கவுந் தோன்றுகின்றது.

'வாஞ்சை'யில் விஜி பூத்தையல் பழக விரும்புகின்றாள். அவள் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்ய, அவள் தம்பியான குலோத்துங்கன் தட்டெழுத்தும், சுருக்கெழுத்தும் கற்பதைத் துறக்கின்றான்.

'தாலிப் பாக்கியம்' கதையில் விஜிக்கு மணம் பேசப்படுகின்றது. இந்தப் பேச்சு வார்த்தைகளின் வெற்றிக்காக ஏங்குபவன் அவள் அண்ணன், முதற் கதையில் விஜியின் தம்பி; இக்கதையில் விஜியின் அண்ணன் என்பதும், இரு கதைகளையும் சிபார்சு செய்தவர் ஒருவரே என்பதும் கவனத்திற்குரியது.

'தாலிப் பாக்கியம்' இல்லாத ஒரு குடும்பத்திலே பிறந்தவள் என்ற காரணத்தினால் விவாகத்திற்கு ஒப்புக் கொண்ட மாப்பிள்ளை, கல்யாணம் வேண்டாமென்று கூறி விபத்திலே இறக்கிறான். "பொட்டை அழியுங்கள்" என்று விஜி கதறும்

பொழுது, இக்கதை தென்னிந்தியாவிலுள்ள ஓர் அக்கிரகாரத்திலே நடைபெறுகின்றதா என்ற சந்தேகம் வாசகனுக்கு இயல்பாக ஏற்படுகின்றது.

முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் பிற சமயச் சூழலில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்ட சிறு கதைகளை எழுதவோ, சிபார்சு செய்யவோ கூடா தென்றோ, அன்றேல் மற்றவர்கள் முஸ்லிம் கதைகளை எழுதவோ, சிபார்சு செய்யவோ கூடாது என்றோ நான் கூறவில்லை. ஆனந்த விகடன் முதன் முதலாக 501 ரூபாயை முத்திரைக் கதைச் சன்மானமாகப் பெற்ற தூயவன் (எம். எஸ். அக்பர்) ஒரு முஸ்லிமாவார். அவர் எழுதிய அந்த முத்திரைக் கதை, இந்து சமய சூழலை நேர்த்தியாகச் சித்திரிக்கின்றது. தமிழிலே பிரசுரமான முதலாவது உருவகக் கதைத் தொகுதியான 'மரபு' என்ற நூலில் எம். ஏ. சஹ்ரான் இந்து சமயத் தத்துவங்களிலே வளைந்தெடுக்கப்பட்ட உருவங்களைக் கையாண்டுள்ளார் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

கிழக்கிலங்கை வாழ் முஸ்லிம் மக்களுடைய வாழ்க்கையை மிக நேர்த்தியாகச் சித்திரிக்கும் "ஈரா" (இத்தா - கணவன் இறந்ததும் மனைவி நோற்கும் நோன்பு) என்னும் சிறுகதையை எஸ். பொன்னுத்துரை தமது "வி" (சிறுகதைத் தொகுதி, அரசு வெளியீடு) என்னும் நூலில் எழுதியுள்ளார்.

நவம்பர் மாதக் கதைகளுள் முஸ்லிம் பகைப் புலத்தைக் கொண்டு நல்ல சிறுகதைகளாகத் தேறும் இரண்டு கதைகளையும் சிபார்சு செய்தவர் வ. அ. இராசரத்தினம் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆனால், கதை எந்த இன - மதச் சூழலிற் சித்திரிக் கப்படுகின்றதோ அஃது இயல்பாக அமைந்திருக் கின்றதா என்பதில் இளம் எழுத்தாளர்களும், சிபார்சு செய்யும் முதிய எழுத்தாளர்களும் கவனஞ் செலுத்துதல் விரும்பத்தக்கது.

அவ்வாறு பார்த்துக் கொள்ளா விட்டால், அன்னநடை பழகச் சென்ற காகம் தன் நடையையும் மறந்தது போல, போலி சிருஷ்டிகளே அறுவடை யாகலாம் என்பதற்கு யுவன் சிபார்சு செய்துள்ள கதைகள் சான்றாக அமைந்துள்ளன.

நம்பிக்கை வரட்சி

அக்டோபர் மாதக் கதைகளிலே, என் கணிப்புப் படி ஆறுவது கதையின் ஸ்தானத்தைப் பெற்ற 'இப்படி ஒரு சித்தி' என்ற கதையை எழுதிய கிளி வண்ணன், நவம்பர் மாதம் 'தாய்மை' என்ற கதையை எழுதியுள்ளார். முன்னைய கதையைச் சிபார்சு செய்த தெளிவத்தை ஜோசப்தான், இந்தக் கதையையும் சிபார்சு செய்துள்ளார். 'இப்படி ஒரு சித்தி'யில் ஒரு மலடி வருகின்றாள்; 'தாய்மை'யில் கமலா என்ற மலடி வருகின்றாள். தன் கணவனுக்குக் குழந்தை உண்டாக வேண்டு மென்பதற்காக லலிதா என்ற பெண்ணை மூத்தாளே கட்டி வைக் கின்றாள். 'சாகக் கொடுத்தாலும், போகக் கொடுக்க மாட்டான்' என்ற பழமொழியைக் கேட்டுப் பழ கியவர்களுக்கு, இந்தக் கதை செயற்கையாக அமைந்துள்ளதாகத் தோன்றும். கிளிவண்ணன் சதா மலடிகளைப் பற்றியே யோசித்துத் தன் கற்பனை களும் மலடு தட்டாமல் இருக்கப் பார்த்துக் கொள்வது நல்லது.

எச். எம். பி. முஹிதீன் சிபார்சு செய்து எம். டி. எம். ஹுஸைன் எழுதிய 'ஆயிஷாவின் பெரு நாள்' என்ற கதை பிறிதொரு வகையில் நல்ல தரத்தை எய்தத் தவறி விடுகின்றது. ஆயிஷா ஏழை; அவளுடைய அம்மா நிறைமாதக் கர்ப்பிணி; தந்தை அப்துல்லா காலனுடன் போராடிக் கொண் டிருக்கின்றார். இப்படிப்பட்ட ஒரு தரித்திர நிலையில் எப்படி ரமழான் பெருநாளைக் கொண்டாடியிருக்க முடியும்? கொண்டாட முடியாவிட்டாலும் பரவா யில்லை. அன்று பார்த்துத்தான் அப்துல்லா மௌத் தாகிப் (இறந்து) போனார். மாடி வீட்டு ஹாஜி யார் 'ஸக்காத்' (ஏழைவரி என்ற தர்மம்) ஒழுங் காகக் கொடுத்திருந்தால் அப்துல்லா தப்பியிருக் கலாம் எனக்காட்டி, இதன் மூலம் 'முதலாளி வர்க் கம் ஒழிக!' என்ற கோஷமும் மறைமுகமாகப் புகுத் தப் பட்டிருக்கிறது. 'ஏழை - பணக்காரன் இரண்டு துருவ வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்' என்பதைப் பிரசாரஞ் செய்ய வந்த இக்கதை, தொழிலாளர் களுக்கு வாழ்க்கையிலே நம்பிக்கை ஊட்டத் தவறி யுள்ளமையால், மிகச் சாதாரணமாக முடிவடைந்து விடுகின்றது.

பெண் எழுத்தாளர் நால்வர்

அக்டோபர் மாதத்திலும் பார்க்க அதிகமான கதைகளை நவம்பர் மாதத்தில் பெண் எழுத்தாளர் கள் எழுதியுள்ளார்கள். தென்னகப் பெண் எழுத் தாளர்களுடன் ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களின் எண்ணிக்கையை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது உற்சாகந் தருவதாக இல்லை. ஆனால், நவம்பர் மாதத்திலே பிரசுரமான கதைகளை வாசிக்கும் பொழுது இளம் எழுத்தாளர்களின் மத்தியில்

கணிசமான அளவு பெண் எழுத்தாளர்கள் தோன்றக்கூடும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படுகின்றது.

'மனோரஞ்சிதம்' என்ற பெயரைத் தவிர (இஃது ஓர் ஆணின் புனைபெயராகக்கூட இருக்கலாம்) நாகபூஷணி பாலகப்பிரமணியம், எஸ். இராஜம் புஷ்ப வனம், செல்விகள் இ. அசோகாம்பிகை, கே. ஜே. மெக்காதர் என்னும் நான்கு பெண் எழுத்தாளர்கள் இம் மாதத்தில் அறிமுகமாயிருக்கின்றார்கள்.

இந்தக் கதைகளிலே, பேர் பாதிக்கதைகளாவது நல்ல கதைகள் என்ற தரத்தினை எய்தியிருக்கின்றன. இந்த நான்கு கதைகளிலும் முஸ்லிம் பெண் எழுத்தாளரான செல்வி மெக்காதர் எழுதியுள்ள 'பிணைப்பு' என்ற கதையை வ. அ. இராசரத்தினம் சிபார்சு செய்துள்ளார்.

தென்மேற்குக் கரையோரத் தமிழ்

ஸகீனா, சாக்கிர் தம்பதிகள் பிரிந்து வாழ்கின்றார்கள். அவர்களுக்குப் பிறந்த அமீதாவும், அவளுடைய அண்ணனான அம்ஜத்தும் தாய் ஸகீனாவின் நிழலிலே வாழ்கின்றார்கள். சிறுமி அமீதாவைத் தந்தையின் நினைவு வாட்டுகின்றது. அவளுடைய வாட்டத்தைப் போக்கித் தந்தையைக் காணும் பயணத்திற்கு அண்ணன் அம்ஜத் உதவுகின்றான். இரண்டு பிள்ளைகளும், இரவின் இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு 'வாப்பா'வைத் தேடிக்கொண்டு புறப்படுகின்றார்கள். வழியிலே அமீதாவுக்கு ஏற்படவிருந்த கார் விபத்து மயிர் இழையிலே தவிர்க்கப்படுகின்றது. தமிழ்ச் சினிமாவில் வரும் திருப்பத்தைப் போன்று மேற்படி காரிலிருந்து அவர்களுடைய 'வாப்பா' குதிக்கின்றார். குழந்தைகளுடைய சோகக்

கதையைக் கேட்டு, சாக்கிர் தன் குழந்தைகளுடன் மனைவி ஸகீனாவிடம் செல்கின்றார்.

ஈழவள நாட்டில் முஸ்லிம்கள் பேசும் மண் வாசனைத் தமிழ் என்று கிழக்கு மாகாணத்தின் அறுவடைகளையேபடித்து இன்புற்று வந்தோம். சிங்கள மக்கள் மத்தியிலே, தென்மேற்குக் கரையோரமாக வாழும் முஸ்லிம் மக்களும் தனித்துவமான முறையிலே தமிழைப் பேசுகின்றார்கள் என்பதையும், அந்தத் தமிழின் இனிமையையும் 'பிணைப்பு' என்ற கதையிலே நன்கு அனுபவிக்க முடிகின்றது.

பேச்சுத் தமிழிலே இது புதிய சுருதியை அழகுடன் சேர்க்கின்றது. இந்த அளவிலாவது செல்வி மெக்காதரின் வெற்றி மகத்தானது.

இன்னொரு வகையிலும் 'பிணைப்பு' வெற்றிக் கதையாக அமைகின்றது. அக்டோபர், நவம்பர் ஆகிய இரண்டு மாதங்களிலும் பத்து முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் தமது படைப்பின் கைவண்ணத்தைத் திண்பதியிலே காட்டியிருக்கின்றார்கள். இந்தப் பத்துக் கதைகளிலும் பார்க்க 'பிணைப்பு' இஸ்லாமிய சமய ஆசாரங்களைப் பேணுவதிலும், இஸ்லாமியச் சூழலைச் சித்திரிப்பதிலும் பெரு வெற்றி பெற்றுள்ளது என்பது இங்கு மகிழ்ச்சியுடன் குறிப்பிடத்தக்கது.

முஸ்லிம்களுடைய லௌகீக வாழ்க்கைச் சூழலையும், பழக்க வழக்கங்களையும், நடைமுறை மொழியையும் சித்திரிப்பதனால் மட்டும் சிறந்த இஸ்லாமியக் கதை எழுதி விட முடியாது. சமய தத்துவ முரண்பாடின்றியும் இருத்தல் வேண்டும். ஸகீனா இறை பக்தி மிக்கவள், தம் இரு கண்மணிகளாம் குழந்தைகளைக் காணாத போது அவளது இறை நம்

பிக்கையே (சுமான்) அவளுக்கு ஆறுதலாக அமைகின்றது. தன் காணாமற்போன குழந்தைகள் மீளவேண்டுமென இறைவனை இறைஞ்சி 'இரண்டு ரக் அத்து சுன்னத்துத் தொழுகை' (இறை தியானம்) இயற்றுகின்றாள்.

இதைக் கதாசிரியர் சாதாரணமாகக் கூறி, இஸ்லாமிய கோட்பாடுகளுக்குள்ளும் நம்மைப் புகுத்துகின்றார். இதனை வெகு இயல்பாகப் புகுத்துவது கதையின் கலைத் தன்மைக்கு மெருகு சேர்ப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது. 'பிணைப்பு' என்ற கதை குழந்தைகளின் மன அவசங்கங்கட்கும், உணர்ச்சிகளுக்கும் முக்கியத்துவங் கொடுக்கின்றது.

பத்து வயதான விக்டர் என்னும் சிறுவனுடைய மன அலைவுகளைக் 'கடவுளுக்கு போட்ட கடிதம்' என்னும் கதை சித்திரிக்கின்றது. எஸ். இராஜம் புஷ்பவனம் எழுதியுள்ள இக்கதையை ஏ. பி. வி. கோமஸ் சிபார்சு செய்துள்ளார். 'பிணைப்பு' என்னும் கதை இஸ்லாமியச் சூழலைச் சித்திரிப்பதைப் போல, இக்கதை முறையான கிறிஸ்தவச் சூழலில் எழுதப்பட்டுள்ளது. 'பாலர்களை என்னிடத்தில் வர விடுங்கள். ஏனெனில், பரலோக ராஜ்யம் அவர்களுடையது' என்ற ஏசு பிரானின் வாசகத்தின் அடிப்படையிலே இக்கதை அமைக்கப் பட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது.

இக்கதையிலும் பிரிந்து வாழும் மேரியும் அவள் கணவனும் அவர்களுடைய மகனான விக்டரின் உணர்ச்சியினூற் பிணைக்கப்படுகின்றார்கள். நத்தார் பண்டிகையின் சூழலிலேதான் இந்த மன்னிப்பும், புனர் வாழ்வும் சம்பவிக்கின்றன. 'கடவுளுக்குக் கடிதம்' எழுதி விக்டர் தன் மனப்பார்களைச்

சமர்ப்பிக்கும் பகுதிகளை வாசிக்கும் பொழுது, ஒரு மொழி பெயர்ப்புக் கதையை வாசிக்கின்றோமோ என்ற உணர்வும் தவிர்க்க முடியாது ஏற்படுகின்றது.

பிரச்சினைக் கதை

அக்டோபர் மாதக் கதைகளுள், என்னுடைய அபிப்பிராயத்தில் முதலாவது கதையாகத் தேறியது 'மன்னிப்பு' என்னுஞ் சிறுகதையாகும். இதனை, 'சுடர் விளக்கு' நாவலின் ஆசிரியரும், பெண் எழுத்தாளருள் முன்னணி வரிசையிலே நிற்பவருமான பா. பாலேஸ்வரி சிபார்சு செய்திருந்தார்.

அவர் நவம்பர் மாதத்திலே செல்வி இ. அசோகாம்பிகை எழுதிய 'நெஞ்சம் நிறைந்தவன்' என்ற கதையைச் சிபார்சு செய்துள்ளார். 'மன்னிப்பு' விலும் பார்க்க 'நெஞ்சம் நிறைந்தவன்' கிளப்பும் பிரச்சினை அதிகம் சிக்கலானது.

ராணி, நான்கு பெண்பிள்ளைகளைப் பாரமாகக் கொண்ட குடும்பத்திற் பிறந்தவள். அவளுக்கும், அவளுடைய தந்தையின் சிநேகிதரான ஒருவரின் மகனுக்கும் விவாகம் நடைபெறுகின்றது. ராணியின் கணவன் உழைக்காமலும், பற்றற்ற முறையிலும் வாழ்ந்து விட்டுத் திடீரென மறைந்து விடுகின்றான். ராணிக்கு இரண்டாம் விவாகம் நடைபெறுகின்றது. அந்த வேளையில் அவளுடைய முதலாவது கணவனுக்குப் பைத்தியம் என்று தந்தி வருகின்றது. "முதல் கணவன் உயிருடன் இருக்க, இரண்டாவது விவாகம் நடைபெறுதல் சட்டபூர்வமானதா?" "கணவனுக்குப் பைத்தியம் என்றால் விவாகரத்துத் தானாகக் கிடைக்கும்!" "அது எப்படி? இரண்டாம்

விவாகம் நடைபெற்ற பின்னர்தானே, முதல் கணவன் பைத்தியம் என்ற செய்தி கிடைக்கின்றது?" என்று இக்கதையிலே எழும் சட்டப் பிரச்சினைகளை வைத்து மண்டையைப் பிளக்கத் தேவையில்லை.

ஒரு முதிர்ந்த எழுத்தாளரும், ஓர் ஆரம்ப எழுத்தாளருமான இரண்டு பெண்கள், முதற் கணவன் இருக்கும் பொழுது, இரண்டாம் கல்யாணத்தைக் கட்டி வைக்கும் அபத்தத்தில் ஈடுபடுகின்றார்கள் என்று எழுந்த சினம், கதையின் இறுதிப் பகுதியிலே தளர்ந்து விடுகின்றது. ராணியின் உள்ளத்திலே, முதலாவது கணவன்தான் நெஞ்சம் நிறைந்தவனாக இருக்கின்றான். 'ஒரு பெண்ணினுடைய மனத்தில், நிறைவேறாத காதலாயினும் முதலாவது ஏற்பட்ட காதல்தான் மிக ஆழமாகப் பதிக்கின்றது' என்பது ஒரு பொதுவான நம்பிக்கையாகும். அந்த நம்பிக்கையைத்தான் இக்கதை தொனிப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளது.

ஓரளவு நல்ல கதைகள்

ஐந்து வெவ்வேறு களங்களில், ஐந்து வெவ்வேறு தொனிப் பொருள்களை வெளிப்படுத்துவதில் கணிசமான வெற்றி பெற்று, ஓரளவு நல்ல கதைகள் என்ற தரத்தை 'காதல்', 'திருமணம்', 'உறவுக்கு அப்பால்', 'கண்ணீர்', 'உள்ளம் எரிகின்றது' என்ற ஐந்து கதைகள் எய்தியிருக்கின்றன.

எம். ஏ. நுஃமான் சிபார்சு செய்து பி. கிருபை தாஸ் எழுதியுள்ள 'காதல்' சினிமாக் கொட்டகையில் நடைபெறுகின்றது. சினிமாக் கொட்டகையில் நடைபெறும் 'உரசல் இன்ப'த்திலேயே கதையின் பெரும்பகுதி நிகழ்கின்றது. இந்த இன்பம் நடைபெறு

வதற்கு 'அடுக்கு'ப் பார்க்கும் கட்டம் அனுபவ ரீதியாகவும் அமைந்துள்ளது. போலி நாகரிகத்திலே சிக்குண்டு சோரம் போன ஒரு பெண்ணைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே அழகிய பழம் என்று நினைத்து ஏமாறுவதுதான் இக்கதையின் கதை நிகழ்ச்சிக் கூறு. அவள் ஆலம் பழம் என்பதுதான் எண்டு பிடிப்பு! சோரம் போன பெண்ணை ஆலம் பழத்திற்கு உவமித்து ஏலவே பல கதைகளும் கவிஞரும் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

வ. அ. இராசரத்தினம் சிபார்சு செய்துள்ள 'திருமணம்' என்ற கதையை எம். ஐ. ஏ. முத்தலிப் எழுதியுள்ளார். பூப்பெய்திப் பத்து ஆண்டுகள் ஆகியும், ஏழையாகவும் கறுப்பியாகவும் இருப்பதினால் கன்னியாகவே காலங் கழிக்கும் தன் தங்கையின் அவல நிலையினால் மன அவதிக்குள்ளாகிச் சாம்பு கின்றான் காசிம். அவனுடைய உணர்ச்சிகளும் அவன் வேளாண்மை வெட்டில் ஈடுபடும் காட்சியும் நல்ல முறையிலே சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளன. திருமணத்தின் மூலம் ஆண்கள் தம்மிடமில்லாத ஏதோ ஒன்றினைப் பெண்கள் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்ற விளக்கம் கதைக்குப் புறம்பாக இருந்தாலும், நயம் படச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. நீரழிவு வியாதியாற் பீடிக்கப்பட்டவனை மணந்ததினால் தன் தங்கையின் வாழ்க்கை சீரழியும் எனக் காசிம் அங்கலாய்க்கும் இறுதிப் பகுதி, மருத்துவ உண்மையோடு ஒட்டாமலிருப்பதினால், கதையில் எங்கேயோ அபசரம் ஒலிப்பதான எண்ணந் தோன்றுகின்றது.

நாவாந்துறை டா. அன்ரனி எழுதியுள்ள 'உறவுக்கு அப்பால்' என்ற கதையை இ. நாகராஜன்

சிபார்சு செய்துள்ளார். இக்கதை யாழ்ப்பாணத்து மீனவக் குடும்பத்தின் பகைப் புலத்திலே நடைபெறுகின்றது. மீனவர்களுடைய குடும்பச் சூழலையும், கிறிஸ்துவப் பின்னணியையும் வெகு இயற்கையாகச் சித்திரிப்பதிலே இக் கதை வெற்றி பெற்றுள்ளது. கதை சரளமான நடையிலே நகர்த்தப் படுகின்றது. யோசப் என்ற உறவு முறையான ஒரு குடிகாரனை மணந்த பிலோமினாவின் வாழ்க்கை துன்பமயமாகிவிட்டது என்ற படுதாவிலே, பிலோமினாவின் மனத்தில் உறவு முறை இல்லாத விக்டர் மீது காதல் மலர்கின்றது.

ஊரவர் என்ன பழியைச் சொன்னாலும், திரேசா உறவுக்கு அப்பாலே தேடிக் கொண்ட வாழ்க்கை யாவது மனமொத்ததாக அமையட்டும் என்று வாழ்த்தும் விரிந்த பண்பு அவள் தந்தையான பேதுரு என்ற தொழிலாளிக்கு ஏற்படுவது இயற்கையே.

விட்டிற்கு வரும் விக்டர் மீது திரேசாவுக்குக் காதல் அரும்புவதும் இயல்பானது. ஆனால், தினமும் கள்ளுக் கொட்டிலில் நுழைந்துவரும் யோசப் பின் நண்பனை விக்டரின் குணநலனைப் பொறுத்துத்தானே திரேசாவின் வாழ்க்கை வளமாக அமையும் என்ற சந்தேகம் கதை முடிவுற்றதற்கு அப்பாலும் வாசகனுடைய மனதிலே எழுந்து நிற்கின்றது.

காதல், கணவன் - மனைவி உறவு, பிள்ளைப் பாசம் என்ற வழமையான தடத்திற்குப் புறம்பான ஒரு கதை நிகழ்ச்சிக் கூறினைச் சித்திரிக்க முற்படுவதினால் 'கண்ணீர்' என்ற கதையின்தரம் உயர்ந்து நிற்கின்றது. இக் கதையைப் புலவர் தமிழ்மாறன்

எழுத புதுமைலோலன் சிபார்சு செய்துள்ளார். இது அச்சகத் தொழிலாளியைப் பற்றிய கதை. ஜெயகாந்தன் அச்சகத் தொழிலாளர்களுடைய மன அவசங்களையும் துயர்களையும் நேர்த்தியாகச் சித்திரிக்கும் வகையில் 'டி ரெடிஸ்', 'ஓவர்டைம்' போன்ற சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். அவை அனுபவ ரீதியாகவும், யதார்த்தமாகவும் அமைந்துள்ளன. அந்தக் கதைகளுடைய தரத்துடன் 'கண்ணீர்' ஒப்பிட முடியாது என்பது உண்மை. ஆனால், தமிழ் மாறன் தமது கதைக்குத் தொனிப் பொருளாக வேலையில்லாப் பிரச்சினையையே கையாண்டுள்ளார் என்பது கவனத்திற்குரியது.

நம் நாட்டில் வருடா வருடம் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பூதாகரமாக வளர்ந்து வருகின்றது. இந்த நிலையிலும், ஓய்வு பெற்ற அரசாங்க ஊழியர்கள், கூட்டுத்தாபனங்களிலும், தனியார் துறைகளிலும் உயர் பதவிகளில் அட்டையாக ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதையும் பார்க்கின்றோம்! அதீத ஆசை கொண்ட இந்தக் 'கிழங்க'ளின் செயலால் எத்தனை குடும்பங்கள் கவலைப்படுகின்றன என்ற உண்மையைக் 'கண்ணீர்' நயம்படச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. இந்த உண்மையைச் சுட்டி, சமுதாயத்தைச் சாடும் பொழுது கூட பிரசாரத் தொனியைப் புக விடாது பார்த்துக் கொண்டமை இக்கதைக்குக் கலையழகைச் சேர்க்க உதவுகின்றது.

மாணிக்கத்தையும் கிழவரையும் சந்திக்கச் செய்யும் நிகழ்ச்சியை இயல்பாகச் சித்திரிக்கத் தவறி விட்டமையைப் பெரிய குறைபாடு என்று பாராட்டத் தேவையில்லை.

'உள்ளம் எரிகிறது' என்ற கதையை ஈழத்து இரத்தினம் எழுத நவம் அறிமுகஞ் செய்துள்ளார்.

மேலெழுந்த பார்வைக்குப் பத்திரிகைக் கதை போன்று ஜாலங் காட்டினாலும், 'உள்ளம் எரிகிறது' தரமான கதையாகவே அமைந்துள்ளது. ஈழத்து இரத்தினம் இளம் எழுத்தாளரல்லர். பல ஆண்டு களுக்கு முன்னர் இலக்கிய உலகிலே சிறு சலசலப்பு ஏற்படுத்தி, இடையில் அஞ்ஞாதவாசம் பூண்டு, மீண்டும் புதிய எழுத்தாளனைப்போல காலடி எடுத்து வைத்துள்ளார்.

இரண்டு மாதங்களிலும் பிரசுரமான நூற்பத் தொன்பது கதைகளிலும், சினிமா உலகத்தைப் பகைப் புலமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ள ஒரே யொரு கதையாக 'உள்ளம் எரிகிறது' அமைந்துள்ளது. ஈழத்து இரத்தினம் சினிமா உலகத்திலே தான் தமது சீவனோபாய வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டவர். எனவே, அவர் சினிமா உலகின் போலித் தன்மையையும், ஊழல்களையும் அனுபவ ரீதியாக இக்கதையிலே சித்திரிப்பதும் சாத்தியமாகின்றது.

அத்துடன், முதிர்ச்சியான எழுத்து நடையும் ஈழத்து இரத்தினத்தின் எண்ணத்திற்குக் கைகொடுத்து உதவுகின்றது. சட்டை மாற்றுவது போன்று, இரண்டு விவாகரத்துக்கள் வருவது ரசனைக் குறைவாக இருப்பதாகத் தோன்றலாம். சினிமா நடிகைகளின் காதல் புதிய புதிய 'வேடங்கள்' போடுவதைப் போன்று மாறிக் கொண்டிருப்பது யதார்த்தமாகையால், இதிலே செயற்கைத் தன்மையோ, அதீத கற்பனையோ அதிகம் புகுந்து கொள்ளவில்லை என்றே எனக்குப்படுகின்றது.

நல்ல கதைகள் மூன்று

'பெற்ற மனம்', 'ஊமை', 'பார்வதி' ஆகிய மூன்று கதைகளின் குணநல ஆராய்வையே இறுதி

யாக எடுத்துக் கொள்வதற்குக் காரணம், நவம்பர் மாதக் கதைகளுள் நல்ல கதைகள் என்று தேர்ந்தெடுக்கப்படத் தக்க தகைமை இவற்றிற்கு இருப்பதுதான்.

ஆ. நடராசா எழுதிய 'பெற்ற மனம்' என்ற கதையை ஏ. பி. வி. கோமஸ் சிபார்சு செய்துள்ளார் மீனாட்சி என்ற தோட்டத் தொழிலாளிதான் பெற்ற மனத்துடன் அவதிப்படுகின்றாள். தற்குறியான அவள், மகள் சுந்தரியிடமிருந்து வரும் கடிதத்தைத் 'தம்பி சுப்பிரமணியிடம் கொடுத்து வாசிக்கச் செய்து விளங்கிக் கொள்ளும் கட்டம் மிகத் தத்ருபமாக அமைந்துள்ளது.

கல்லூரியிலே படிக்கும் மீனாட்சியின் மகளான சுந்தரி, உடன் கல்லூரி மாணவனான கணேசனுடன் ஓடிப் போய் விடுகின்றாள். கதையின் இந்தப் பகுதியை வாசிக்கும் பொழுது, பல மாதங்களுக்கு முன்னர் மலைநாட்டிலுள்ள கல்லூரி ஒன்றிலே நடைபெற்றதாகப் பத்திரிகைகளிலே வெளியான செய்தி ஒன்று என் மனத்திலே பளிச்சிட்டது. மேற்படிச் செய்தியும், கதையின் நிகழ்ச்சியும் ஒத்த சாயலிலே அமைந்துள்ளன.

ஓடிப்போன மகளுக்கு எதிராக வழக்குப் போடப் படுவதைக்கூட மீனாட்சியின் பெற்ற மனம் விரும்பவில்லை. இத்தகைய ஒரு தாயைச் சாகடித்துத்தான் கதைக்கு ஒரு முடிவு காண வேண்டுமா?

கதையின் ஓட்டத்தையும், தரத்தையும் முடிவுபாதிக்கின்றது. இறுதி இரு பந்திகளும் வேறுவகையிலே அமைக்கப் பட்டிருந்தால், கதைக்கு மேலும் கலையழகு சேர்ந்திருக்கும்.

‘ஊமை’யும் தாழையடி சபாரத்தினமும்

‘கல்கி’ நடத்திய ஒரு சிறு கதைப் போட்டியிலே முதன் முதலாகப் பரிசு பெற்று ஈழத்து எழுத்தாளருக்குப் பெருமை தேடித் தந்த கதைஞான தாழையடி சபாரத்தினம் அண்மையில் காலமானார் என்ற செய்தி, ஈழத்து எழுத்தாளர்களைத் துக்கத்திலாழ்த்தியது. அவர் காலனின் வசப்படுவதற்கு முன்னர் இயற்றிய கடைசியான இலக்கியப் பணி ‘ஊமை’ என்ற கதையைச் சிபார்சு செய்ததுதான் போலத் தோன்றுகின்றது. அவர் சிபார்சு செய்து, திண்பதி தினம் ஒரு கதைக் களத்திலே பிரசுரமான ஒரேயொரு கதையும் ‘ஊமை’தான். தாழையடி சபாரத்தினம் வளர்ந்து வரும் ஈழத்து இலக்கியப் போக்குகளிலே இருந்து தன்னை ஒதுக்கிக் கொள்ளாமல், இறக்கும்வரை அவர் தன்னையும் ஈழத்து இலக்கிய இயக்கத்தின் அங்கமாகப் பிணைத்திருக்கின்றார். அவர் சிபார்சு செய்துள்ள கதையை எழுதியவர் மாவுறையூர் மகேந்திரன் ஆவர்.

தமிழில், முதலாவது சிறு கதைப் போட்டியை ஆனந்த விகடனே நடத்தியதாக ஞாபகம். அந்த முதற் சிறுகதைப் போட்டியிலே பரிசில் பெற்ற ஒரு சிறுகதையின் பெயர் ‘ஊமைச்சியின் காதல்!’ என்றும் ஞாபகம். தாழையடி சபாரத்தினம் எழுதிய முதற் கதையின் பெயர் ‘ஊமைப் பெண்’. திண்பதியின் கதைக் களத்திலே ‘ஊமை’ என்ற கதையுடனேயே மகேந்திரன் அறிமுகமாகிறார். தமிழின் சிறுகதை முயற்சிகளுக்கும் ஊமைக்கும் ஏதோ ஒட்டுறவு இருப்பது போலத் தோன்றுகின்றது. வாயிருந்தும் ஊமையாக வாழும் அந்தோனி என்ற பாத்திரம் நெஞ்சில் வாழ்வல்ல ஒரு பாத்திரமாக

வடிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தோனி என்ற பாத்திரம் பட்டை தீட்டப்பட்டும் பிரகாசிப்பதற்கு வேலுப் பிள்ளை வாத்தியார், அவர் மனைவி பூரணம் ஆகிய பாத்திரங்களின் நடைமுறைகள் உதவுகின்றன.

யாழ்ப்பாணத்து மண்வாசனை என்று அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமல், யாழ்ப்பாணத்து வாழ்க்கை முறை அமைத்துக் கொண்டுள்ள போலியான அன்பினை இக்கதை நாகுக்காகச் சாடுகின்றது.

அந்தோனிக்குச் சிரட்டையிலே கோப்பி கொடுக்கும் விருந்தோம்பலை பிரசாரத்தோனி எதுவும் புஞ்சு கொள்ளாதவாறு எழுதி, யாழ்ப்பாணத்திலே சாக மலுத்துக் கொண்டிருக்கும் ஓர் ஆசாரத்தின் கொடுமையைக் கோடி காட்டுவது கலாநயத்துடன் அமைந்துள்ளது.

“ஆமாம்; பாவம்! அந்தோனி வாயால் வாழத் தெரியாத ஊமை” என்ற இறுதி வசனத் தேவையேயில்லை; கதைக்கு ‘ஊமை’ என்ற தலைப்புத்தான் பொருத்தமானது என்று வலிந்து நற்சான்றிதழ் வழங்கும் எத்தனமாகவே அந்த வசனம் தொங்கிக் கொண்டு நிற்கின்றது.

மலையகமும் பார்வதியும்

நவம்பர் மாதத்திலே பிரசுரமான கதைகளுள் என் அபிப்பிராயத்தில், மிகச் சிறந்த கதையாக உயர்ந்து நிற்பது ‘பார்வதி’ என்ற சிறுகதைதான். இக்கதையை மலரன்பன் எழுதியுள்ளார். என். எஸ். எம். ராமையா சிபார்சு செய்துள்ளார்.

மேட்டு வயத்திலே பெரிய எழுத்து இராமாயணம் வாசிப்பு நடைபெறுகின்றது. அந்தப் பென்

னம் பெரிய படுதானிலேதான் பணிய லயத்து வாழ் பார்வதியினுடைய சோக உருவந் தீட்டப்பட்டுள்ளது. கதையைச் சொல்லும் உத்தி - உருவ முறையிலே முதிர்ச்சியுண்டு. லயத்தில் வாழும் தோட்டத் தொழிலாளர்களுடைய பேச்சு மொழி அனுவாசமாகக் கையாளப்பட்டிருக்கின்றது.

மலைநாட்டின் வாழ்க்கையையும், அவர்களுடைய நடைமுறைப் பேச்சு வழக்கையும் கலா முழுமையுடன் தன்னகத்திலே கொண்ட கதை 'ஒரு கூடைக் கொழுந்து' ஆகும். அதனை ராமையா எழுதினார். அஃது அவரது முதலாவது கதை. அந்தக் கதையின் தரத்தை மலரன்பனின் முதற் கதையான 'பார்வதி'யும் எட்டிப் பிடிக்கின்றது. இக்கதையின் முடிவினை மேலும் இறுக்கமாக்கி இருந்தால், 'பார்வதி' அப்பழுக்கற்ற பூரண கதையாகத் திகழும்.

"கவ்வாத்துக் கத்தியைத் தூக்குவது.. கணவன் மனதில் எழுந்தாலும்" என்ற பந்திக்கு அடுத்ததாக, "இராவணனை அழித்த பின்னர்... புறப்படுகிறார் இராமர்" என்று, அத்துடன் அன்றைய இராமாயண வாசிப்பை முடிக்கிறார் மேட்டு லயத்து அண்ணாவிக் கங்காணி" என்ற இறுதிப் பந்தி இடம் பெற்றிருந்தாற் போதும் இடையிலே புகுந்து கொண்ட மூன்று பந்திகளும் தேவையில்லை. முடிவு இவ்வாறு இறுக்கம் பெற்றிருக்குமானால், ஈழத்தில் இதுவரை வெளியான இருபது சிறந்த கதைகளைத் தொகுக்கும் நூலில் 'பார்வதி'யும் நிச்சயம் இடம் பெற்றுத்தானாக வேண்டும்.

குண்டுக் சட்டியிலே - குதிரை ஓட்டம்

அக்டோபர் மாதக் கதைகளைப் பற்றி நான் விமர்சனம் எழுதிய பொழுது, சரித்திரம் - இலக்

கியம் - புராணம் ஆகியவற்றிலிருந்து கதை நிகழ்ச்சிக் கூறுகளை எடுத்து எழுதுவதில் இளம் எழுத்தாளர் நாட்டம் காட்டுகிறார்களில்லை என்று குறிப்பிட்டேன். நவம்பர் மாதக் கதைகளை ஒட்டு மொத்தமாக வாசிக்கும் பொழுது இளம் எழுத்தாளர் பலர், 'குண்டுக் சட்டிக்குள் குதிரை விடுவதை'ப் போலவே தமது கதைகளுக்கான கதை நிகழ்ச்சிக் கூறுகளைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றார்கள் என்ற அபிப்பிராயம் மேலும் வலுப்பெற்றது.

பத்துக் கதைகள்

"நவம்பர் மாதக் கதைகளுள் பத்துக் கதைகள் கொண்ட ஒரு தொகுதிக்கு எந்தெந்தக் கதைகள் தேறும்?" என்ற வழக்கமான கேள்விக்கு நாம் இறுதியாக விடை காணுவோம்.

அக்டோபர் மாதத்திலே தேறிய தரமான கதைகளின் அளவிற்கு, நவம்பர் மாதத்தில் தரமான கதைகள் தேறவில்லை என்பது என் அபிப்பிராயம். இதற்கான காரணத்தை முற்று முழுக்கவும் இளம் எழுத்தாளர்களிடமிருந்து சுமத்தவும் இயலாது. காரணம், இளம் எழுத்தாளர்களுடைய இலட்சிய வீறும், தினபதி சிறுகதைகளைப் பிரசுரிப்பதற்குப் பொறுப்பாக இருப்பவர்களுடைய பத்திரிகா நோக்கமும் ஏற்ற இடத்திலே பொருந்திச் சேராமலிருப்பதும் சாத்தியமானதே.

இருப்பினும், பிரசுரமான கதைகளை வைத்துக் கொண்டு, பின்வரும் வரிசையிலே பத்துக் கதைகளை ஒரு தொகுதிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கலாம்.

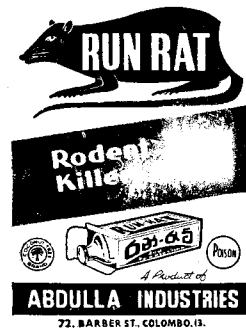
1. பார்வதி — மலரன்பன்
2. ஊமை — மாவுறையூர் மகேந்திரன்
3. பெற்ற மனம் — ஆ. நடராசா
4. பிணைப்பு — செல்வி கே. ஜே. மெக்காதர்
5. உள்ளம் எரிகிறது — ஈழத்து இரத்தினம்
6. கண்ணீர் — தமிழ்மாறன்
7. கடவுளுக்கு போட்ட கடிதம் — எஸ். இராஜம் புஷ்பவனம்
8. நெஞ்சம் நிறைந்தவன் — செல்வி இ. அசோகாம்பிகை
9. திருமணம் — எம். ஐ. ஏ. முத்தலிப்
10. உறவுக்கு அப்பால் — நாவாந்துறை டா. அன்ரனி

○

கலப்பு பொஸ்பிரசன்

ரன்ரட்

ரன்ரட்—ஒரு கலப்பு “பொஸ் பிரசன்” உங்கள் இல்லங்களிலும், உங்கள் விவசாயப் பகுதிகளிலும், அழிவை உண்டாக்கும் விஷக் கிருமிகளான எலிகளை நொடிப் பொழுதில் அழித்து விட சிறந்த மருந்து ரன்ரட். ஒரு போத்தல் அடங்கிய பக்கட்டின் மருந்தை ஆறு தடவை உபயோகப்படுத்தலாம். ஒவ்வொரு பக்கட்டிலும் பாவிக்கும் முறை விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. இன்றே உங்கள் வியாபாரிகளிடம் ரன்ரட் எலி மருந்தை வாங்கி எலிகளின் தொல்லை அகற்றுங்கள்.

ரன்பக்

கலப்பு கிருமி நாசினி

ரன்பக்—ஒரு கலப்பு கிருமி நாசினி. மூட்டைப் பூச்சிகளையும், கொசு போன்ற விஷக் கிருமிகளையும் நொடிப் பொழுதில் அழிக்க வல்லது ரன்பக். இன்றே உங்கள் வியாபாரிகளிடம் ரன்பக் ஒரு போத்தல் வாங்கி உங்கள் இல்லங்களில் இருக்கும் விஷக் கிருமிகளை அழித்து ஒழியுங்கள்.

எல்லாப் பகுதிகளிலும் விற்பனையாளர்கள் தேவை

விண்ணப்பிக்கவும்:

தயாரிப்பாளர்கள்:—

அப்துல்லா இண்டஸ்த்ரிஸ்,

72, பார்பர் ஸ்ட்ரீட், கொழும்பு-13.

கயூர் பீட்

காரம், மனம், குணம் நிறைத்து.

கயூர் பீட்

இ ரிஸ்டீட்

என்றும் குன்றக் குணமுடையது.

T.PHONE
6080

Prop:-

N.B. ABDUL GAFOOR
102/2, WOLFENDHAL, ST;
COLOMBO, 13.